

MANIFEST 17 DE MAIG DIA CONTRA LA LGTBIFÒBIA

El 17 de maig del 1990 l'Organització Mundial de la Salut va aprovar treure de la llista de malalties mentals l'homosexualitat. Aquest és l'origen de la celebració d'aquest dia com a Dia Internacional contra l'Homofòbia, la Transfòbia, la Bifòbia i la Lesbofòbia.

Des d'aleshores, a l'Estat espanyol hem viscut avenços legislatius importants, tant estatals com autonòmics, que ens fan tenir la sensació que vivim en un país igualitari i sense discriminacions. No obstant això, el dia a dia demostra que queda molt per fer i que l'LGTBIfòbia, en els seus diferents graus, segueix campant a plaer per tots els àmbits socials i arriba, en ocasions, a agredir i assassinar.

Així mateix, l'aprovació de les lleis autonòmiques provoca que les persones LGTBI tinguin diferents drets en funció de la comunitat autònoma de residència.

Per tot això, és necessari aquest dia, encara que els actes reivindicatius i la lluita han de ser continus, i s'han de fer denunciant les actituds i els fets LGTBIfòbics que detectem.

El món del treball és un dels àmbits importants de la vida, hi passem molt de temps i hi establim diferents relacions socials amb els companys i companyes. Existeix la visió que la diversitat sexual i de gènere pertany a l'esfera privada de les persones i que no és necessari que les persones LGTBI es visibilitzin en l'àmbit laboral.

Hi ha persones que a la seva feina no poden ser les persones que són, no poden dir amb qui viuen, tenen por de parlar de la seva parella i fan mans i mànigues per ocultar que la seva parella és un altre home o una altra dona. Són persones que s'han d'enfrontar contínuament a acudits, expressions o paraules LGTBIfòbiques, i han de viure amb una tensió contínua.

Són situacions a les quals, moltes vegades, s'enfronten les persones lesbianes, gais, transsexuals, bisexuals i intersexuals als seus centres de treball. Són persones que hi estan tan acostumades que de vegades els sembla que és normal, però no és així i aquestes situacions els afecten tant en el desenvolupament de la feina com en la seva vida personal.

Aquestes situacions fan que aquestes persones es mantinguin dins del seu armari a la feina, cosa que du associades múltiples conseqüències, com la pèrdua de drets relacionats amb la vida familiar, ja que per sol·licitar-los han de demostrar qui és la seva parella. En aquest sentit, val a dir que són permisos i drets que —una vegada aconseguit el matrimoni igualitari— s'apliquen igual a totes les persones amb independència de la seva orientació sexual, de la seva expressió o de la seva identitat de gènere.

Aquestes circumstàncies fan que, quan una persona revela la seva identitat sexual a la feina, pugui patir assetjament d'altres companys o companyes o dels seus caps, o que, sense cap altre motiu, vegi modificades les seves condicions de treball, no tingui un ascens i, fins i tot, pugui ser acomiadada.

Una persona transsexual té més dificultats per trobar feina o per realitzar el seu procés de transició, dificultats provocades per molts motius, però, principalment, per tenir un DNI i una documentació oficial amb un nom i un gènere diferent del seu, o pels molts estereotips i prejudicis que hi ha sobre les persones transsexuals, perquè es tendeix a menysprear el que no es “normal” a causa d'una transfòbia molt estesa.

Per tot això, hem de continuar lluitant per aconseguir la igualtat legal de totes les persones i perquè la Llei 11/2014 sigui desenvolupada en tots els seus articles. Hem de formar els treballadors i treballadores a les empreses. Hem de sensibilitzar delegats i delegades, i totes les persones que formen part de les estructures de CCOO. Hem d'aconseguir una major implicació de CCOO en la lluita per la igualtat de les persones LGTBI. Cal introduir clàusules en els convenis col·lectius que garanteixin la igualtat de totes les persones i negociar protocols d'actuació contra l'assetjament per orientació sexual, expressió i/o identitat de gènere.

Perquè quan parlem dels drets de les persones LGTBI, parlem de drets laborals, de drets socials i de drets humans; parlem de la lluita contra la discriminació que a dia d'avui encara pateixen les persones lesbianes, gais, transsexuals, bisexuals i intersexuals.

Perquè ser una persona lesbiana, gai, transsexual, bisexual o intersexual no té res a veure amb les aptituds i la capacitat que les persones tenen a la feina.

Perquè tenir un nom i una foto oficial al DNI o al currículum amb un gènere diferent no té res a veure amb el talent de cadascú.

Perquè ser lesbiana, gai, transsexual, bisexual o intersexual no és cap problema: el problema és haver de patir l'LGTBIfòbia.